

La tribuna

El país no serà viable sense Europa

L'acord d'associació amb la UE és, per la part bona i per la dolenta, el ciment d'un destí compartit

JAJUME

Bartumeu

Jendemà del primer consell de ministres del Govern Espot la portada d'EL PERIÒDIC (dijous 30 de maig) ens ho deia ben clar: «L'acord marc amb la UE queda aparcat».

El nou ministre portaveu va declarar el dimecres 29 de maig, en ser preguntat sobre aquest «aparcament» que l'acord «... és més important que urgent».

No ho compartim. L'acord d'associació amb la Unió Europea és molt important però també molt urgent pel futur de l'economia i la societat, pel país en definitiva.

En la mateixa edició del 30 de maig l'editorial d'EL PERIÒDIC afirmava que «l'acord d'associació amb la UE és de vital importància». Ho és molt.

En la recent campanya electoral va semblar que la gran majoria de forces polítiques que hi participaven eren favorables a l'acostament a la Unió Europea. Pel que es veu ara, aquella impressió era enganyosa perquè al mateix temps que afirmen la seva adhesió a l'acord d'associació queda cada cop més clar que es volen desempallegar de les normes i obligacions que l'acompanyen.

Dit d'una altra manera: fem un acord però només si ens va bé tot i no ens obliga a gran cosa.

Constatem així –encara no fa dos mesos de les eleccions– que els populistes que deien no a l'acord no estaven sols. Amb més moderació, això sí, la coalició governant ja s'ha aplegat a l'entorn del programa liberal i comencen a deixar creure que es pot compaginar el conservar els privilegis que tenim amb establir unes minses adaptacions de la legislació andorrana a la normativa d'Europa.

Però redreçar l'economia sense establir un fort i ferm acord d'associació amb la Unió Europea no és un projecte coherent. Ni viable.

Un acord d'associació no és una

EL PERIÒDIC

nystenir, no sembla pas disposada a riure totes les gràcies de **Xavier Espot**. Espanya, a la qual durant el govern del PP **Toni Martí** s'havia sotmès en vassallatge obediència, no sembla pas tampoc disposada a preservar la situació d'ambigüitat actual.

I a Brussel·les fa dies que estan de tornada de les cantarelles liberals –altra vegada dominants al Govern– que parlen de no ser els últims però tampoc els primers i que cal acostar-se a la Unió Europea «... sense tocar-la».

Mentre no s'aclareixi la concessió del casino no recomanem pas jugar-s'hi alguna cosa en la predicció que no hi

haurà continuïtat en la benevolença «simpàtica» si el Govern continua marejant la perdiu.

Es pot voler reforçar la negociació de l'acord d'associació, reorientar-la o aturar-la. Però el que no es pot fer és deixar-la de banda i pensar que així, tornant als vells temps liberals de canviar de discurs cada vegada que es canvia d'interlocutor, no passa res.

Passa i passarà. I si es vol «fer l'andorrà», el que passarà no serà gens bo per a les properes generacions.

Al meu entendre la relació d'Andorra amb Europa es pot encarar amb por de perdre o amb voluntat de construir positivament el futur de les properes generacions. Els progressistes no tenim por i pensem –fa anys que ho dic i ho escric– que Europa pot ser la solució a bona part dels problemes d'Andorra. ■

President en funcions d'SDP

senzilla adaptació dels intercanvis comercials amb la Unió Europea que caminaria tot sol i no ens caldria patir-hi més. Estem parlant d'una construcció econòmica i social potent, que ha de ser la concreta expressió d'una voluntat de reorientació d'Andorra vers un futur de prosperitat. És una articulació complexa de regles, de normes, i d'institucions que afecten a la sobirania.

És, per la part bona i per la dolenta, el ciment d'un destí compartit.

Mentre n'hi ha que, a cop de subvenció pública i amb voluntat de continuar fent la viu-viu, voldrien enlluernar-nos amb la seva «marca» Andorra. Però el país es va esmicolant amb la consolidació de la marca de la improvisació i el desgavell.

Mentrestant apareixen a la llum del dia les tres grans vulnerabilitats del nostre país.

La primera vulnerabilitat és eco-

La relació d'Andorra amb Europa es pot encarar amb por de perdre o amb voluntat de construir positivament el futur de les properes generacions

nòmica: la crisi ha partit pel mig el país. En una meitat, la que es mou al bell mig d'una certa prosperitat, no hi ha problemes ni per arribar a final de mes ni per a continuar seguint fent negoci, en el sentit més literal de la paraula. En l'altra meitat el redreçament econòmic és imperceptible, és a dir que no es veu ni en forat ni en finestra, i la manca de feina porta a tancar portes o a perdre el lloc de treball.

Aquest divorci, aquesta fractura entre les dues Andorres, l'existència de les quals **Toni Martí** i DA sempre han negat, esdevindrà més evident encara amb l'amplificació de l'atu-

rada econòmica que pronostiquen els organismes econòmics internacionals, especialment l'OCDE.

La segona vulnerabilitat és política. Els responsables del Govern tripartit no han aclarit encara –en el debat d'investidura de **Xavier Espot** no va pas quedar clar si comparteixen la mateixa visió –ben tèbia val a dir-ho– de l'acostament a Europa. No ho tenen clar i, per no discutir en el que més els ha preocupat, els preocupa i els preocuparà, que es repartir-se el cadiram, han optat per frenar.

I la tercera vulnerabilitat és internacional. França, a la qual els governs de DA no han parat de me-